

თამუნია წერეთელს

"მოდინახეს"-ო - მიველ და ვნახე
და სჯობდა მაინც, რომ არ მენახა,
არხისტრატის მრისხანე სახე,
საკურთხეველის რომ დგას კარებთან.

მე ბავშვი ვიყავ და არ ვიცოდი,
ნათელა სისხლზე რისთვის ხარობდა,
რა სიამაყის გულს აწვა ლოდი,
როცა სარებზე თავებს ახმობდა.

როგორც ათასი გამტყდარი თარი,
ისე იმღერის თავების ღობე.
ვაჟკაცთ შეტევით სძლიეს თათარი
და გამარჩევას ველარ ხარობდენ.

და მოგონება მოასკდება გულს
და გრიგალივით სულზე გადიარს,
ვხედავ მებრძოლი სისხლით გათანგულს
და შეყვარებულ ცოტნე დადიანს.

მე არ მაცხია მონგოლის თაფლი,
და ხელგაკრული არ ვზივარ მზეზე,
მაგრამ ბუზები, რომ ვერ დაითვლი,
კბენენ ჩემ სხეულს სულ უმიზეზოდ.

არ შეგიკერავს შენ ჩემთვის ჩოხა,
მაგრამ ვატარებ ობობას პერანგს,
რაც სხვას სიცოცხლე მიაჩნდეს ოხრად,
ასეთი სისხლით ველარ შეღებავს.

ბევრი დაგყვება დღეს აბეზარი,
მაგრამ არ გვანან იმ ძველ რაინდებს,
რა საჭიროა იმ დროთ მეზარე,
დრო უმისოდაც არავის ინდობს.

ამ სიბნელეშიც მოდის ნათელა ქველი წერეთლის ამაყი ქალი.
მე თუ ცხოვრებამ მართლა გამთელა,
მღელვარე გულის დამრჩა ფართქალი.

მაგარი არი ხომ "მოდინახეს".

ლექსს უფრო მტკიცე აქვს გალავანი
და ეს პოემაც შენ შეინახე,
მეც პოეტების ვარ ფალავანი.

ასე იმღერის ძველი მოტივით
სამოთხის ჩიტი - გამაიუნი,
შენს გარდა ალბათ სხვაც მომიტევენს,
რომ შენზე ვფიქრობ დღეს თამუნო.

22 აპრილი,
1926 წ.